

Attunda tingsrätt
Kansli Sollentuna
Box 940
191 29 Sollentuna

Mål nr T 3798-07; Thomas Allgén och Teet Härm ./ staten angående skadestånd.

Om planering inför huvudförhandling samt hemställan om förelägganden för staten

1. Om planeringen

1.1 Tidsplanering

På kärandesidan hälsar vi med tillfredsställelse att tingsrätten, enligt skrivelse 2008-02-12 till parterna, kan organisera sitt arbete så att huvudförhandling skall kunna äga rum under september månad. För att kallelser skall kunna sändas ut god tid i förväg, vill kärandesidan anföra följande.

För parternas skriftväxling under den förestående planeringen föreslås följande tidsplan.

Senast 28/3	Sista dag för JK:s besvarande av denna inläga.
Senast 28/4	Sista dag för kärandesidans förslag till uppläggning av huvudförhandlingen jämte bevisuppgifter
Senast 16/5	Bevisuppgifter från JK
10/6	Det bör vara möjligt att utfärda kallelser till huvudförhandlingen dag för dag

Kärandesidans arbete för förslag till uppläggnen av huvudförhandlingen i kombination med presenterandet av bevisuppgifter är den klart mest krävande arbetsuppgiften. (Bl.a. kan angivandet av alla erforderliga uppgifter om önskade vittnen och sakkunniga, inkl. bevisteman, bli tidsödande.) JK som företrädare för svaranden, staten, har en lättare uppgift, särskilt som det inte torde gå att gentemot skadeståndstalan åstadkomma någon motbevisning av värde.

1.2 Behovet av klarlägganden av frågor som lämnats obesvarade under den muntliga förberedelsen

Den muntliga förberedelsen den 5, 6, 7 och 18 december 2007 lämnade på grund av JK-ämbetets agerande otillräckliga resultat. (Se protokollet i dess helhet och alldeles särskilt s. 36-39.)

Å ena sidan ägnade jag mig på begäran av JK åt att sammanfattningsvis gå igenom sakframställningen enligt stämningsansökan samt betona särskilt viktiga förhållanden som åberopas som grund för käromålen. Protokollet redovisar vad som med större djup utreds i stämningsansökan. Syftet med dessa muntliga genomgångar var att underlätta för tingsrätten – och för den delen för JK, som dock borde ha satt sig bättre in i allt material i förväg – att få grepp om särskilt centrala fakta, låt vara att många preciserade åberopande skett i stämningsansökan och i mitt yttrande 2007-06-29 (aktbilaga 31, diarieförd 2007-07-02).

Å andra sidan bidrog JK:s underombud inte med några som helst preciseringar av JK-ämbetets inställning till enskilda sakfrågor utan bemötte de allra flesta av kärandesidans åberopanden med attityden, att åberopandena inte varit tillräckligt preciserade utan inneburet att det överlåtits ”åt andra att försöka sortera fram de omständigheter som görs gällande som grund för skadestånd” (protokollet från förberedelsen s. 4 n). Detta uppslag angående ”sorteringsproblem” var och är absurt redan med hänsyn till att en stor mängd tillräckligt preciserade åberopanden har framställts både skriftligen och muntligen. Dessutom var attityden självmotsägande, eftersom underombudet faktiskt till sist visade sig förstå hur ansvarsgrunden *kumulerade fel* kan definieras (se protokollet s. 28). Då går det inte att hela tiden kritisera enskilda åberopanden som otillräckliga.

Vidare har JK under både den skriftliga och den muntliga förberedelsen genomgående bestritt, att staten bär ansvar för några som helst felaktiga bedömningar i något led av rättsapparaten under 20 års tid. Dessa försök att ”sopa skandaler under mattan” – om nu även kärandesidan tillgriper bildspråk – har utan måtta drivits alldeles för långt såväl med hänsyn till allmänna principer för statens skadeståndsansvar för myndighetsutövning som med tanke på det särskilda ansvaret för kumulerade fel. En närmare granskning av JK-ämbetets rättsliga påståenden – både under skriftväxlingen och under den muntliga förberedelsen – får dock anstå till pläderingen under den huvudförhandling i målet som nu tycks mer eller mindre oundviklig.

1.3 Behovet av JK:s medverkan till klargörande av processläget

Eftersom JK-ämbetet hittills inte lämnat klara besked om statens inställning i enskilda sakfrågor, är det synnerligen önskvärt att staten nu ändå avkrävs sådana besked som underlag för kärandesidans bevisuppgifter. Utan sådana besked kommer jag att för kärandesidans räkning nödgas åberopa en omfattande muntlig bevisning – genom vittnen och sakkunniga – i tillägg till skriftliga bevis i form av källskrifter, som utgör bilagor till stämningsansökan och också i någon mån inlämnats under rättegången.

I det följande kommer staten att avkrävas konkreta svar på ett antal enskilda sakfrågor. De har alla att göra med det förhållandet att läkarna måste antas vara helt oskyldiga till styckningen av Catrine da Costas döda kropp. Justitiekanslern borde vara intresserad av att hans ämbete efter bästa förstånd bidrar till besvarandet av dessa frågor. Göran Lambertz personligen har nämligen under hösten 2007, låt vara utanför rättegången, i flera sammanhang uttalat att han anser att frågan om läkarnas skuld borde prövas på nytt, en ståndpunkt som han intagit sedan flera år tillbaka. Eller som han uttryckte saken i ett e-brev 2007-10-04 till f.d. justitierådet Bertil Bengtsson: ”Jag har inte något emot att det blir en process som ger läkarna en chans att visa världen hur skuldfrågan ligger till” (se härom aktbilaga 81).

Med ledning av denna inställning bör JK bidra till att läkarna får den ”chans” som han säger sig eftersträva. Visserligen är det då högst förvånande, att JK i målet samtidigt åberopat invändning om preskription av läkarnas skadeståndsanspråk; JK tycks nämligen utgå från att någon omprövning av läkarnas skuld därmed inte skulle kunna komma till stånd i målet. Likaså är det förvånande att JK försökt att under hösten 2007 på olika vägar sökt få mig att avträda som ombud för läkarna till förmån för en advokat, eftersom jag enligt JK är oförmögen att föra denna omfattande process. Det kan nämligen inte höra till JK:s uppgifter som ombud för staten att lägga sig i vilket ombud som företräder Thomas Allgén och Teet Härm, inte heller att göra det med allmänt förklenande omdömen om mitt sätt att agera i målet samtidigt som läkarna varit angelägna att jag skulle fortsätta i rollen, trots JK:s försök att sätt in en kil mellan läkarna och mig.

Göran Lambertz agerande har dessutom varit förvånande även genom hans beredskap att till massmedia och allmänhet vid sidan av rättegången sprida vilseledande information i sakfrågor som rakt inte stämmer överens med hans föregivna vilja att ge utrymme för omprövning av läkarnas skuld. Se härom senast min inlägga (med bilaga) till tingsrätten 2007-12-13 (aktbilagorna 70 resp. 72).

Genom att medverka till svar på de frågor, som kommer att väckas i det följande, bereds JK nu tillfälle att medverka till klarlägganden både inför domstolen och för att – med Göran Lambertz egna ord – ”visa inför världen hur skuldfrågan ligger till”.

Dock kombinerar jag förhoppningen, att JK nu i rättegången skall av fri vilja medverka till utredningen på ett bättre sätt än hittills, med yrkande att tingsrätten skall ålägga JK att besvara frågorna (se vidare under 2 nedan). Sådana svar är påkallade som en del i det fortsatta arbetet inför en huvudförhandling. Konkreta

besked från JK kan tänkas begränsa kärandesidans behov av att åberopa muntlig bevisning och kan effektivisera hela huvudförhandlingen.

1.4. Betydelsen för närvarande av den blivande mellandomen angående statens invändning om preskription

Även om kärandesidan utgår från att ingen del av skadeståndsanspråken bör anses preskriberade, har det ändå intresse inför huvudförhandlingen hur läget blir om tingsrätten i en mellandom skulle bedöma preskriptionsfrågan annorlunda.

Som tidigare påpekats från vår sida, bör det aldrig gå att hindra att händelser före den 31 januari 1995 åberopas som bevisfakta för att läkarna genom objektivt sett felaktiga myndighetsbeslut tillfogats skador. I händelse av preskription kan dessa äldre händelser däremot inte utgöra rättsfakta som ansvargrundande fel eller försummelser från staten sida. Skadeståndsanspråken skulle med andra ord bli kraftigt beskurna till tiden.

Den gjorda distinktionen kan ytterligare underbyggas med att frågorna om skador, d.v.s. om Thomas Allgén och Teet Härm felaktigt utpekats som likstyckare, ytterst gäller en kunskapsteoretisk fråga om vad som är sant eller falskt. Det är med andra ord inte fråga om sådana värdeomdömen på vilka rättsregler i allmänhet bygger, och vilka är helt avgörande för bedömningen av om fel eller försummelse föreligger som grund för skadeståndsansvar enligt en culpapregel.

De besked som staten bör avkrävas inför en huvudförhandling begränsas i det följande till sådana sakförhållanden som hänför sig till orsakade skador, d.v.s. vad som är sant eller falskt, med andra ord om Thomas Allgén och Teet Härm är skyldiga eller oskyldiga till den påstådda styckningen av Catrine da Costas döda kropp.

Dessa frågor är helt oberoende av preskriptionsinvändningen. Det faktum att läkarna drabbats av skada genom felaktig myndighetsutövning under åren 1984-1991 är nämligen – även om preskription skulle antas – ett nödvändigt led i statens ansvar för försumlig underlåtenhet att under senare år, då preskription inte är aktuell, medverka till resning och undanröjande av kammarrättens dom 1991.

Om ingen preskription antas föreligga räcker det för fullt bifall till skadeståndstalan med bevisning om fel och försummelser för perioden 1984 – 1991. I och med kammarrättens dom är nämligen alla skador ”färdiga” för framtiden och bevisning om statliga fel och försummelser för senare tid blir onödig.

Om emellertid staten mot vår förmodan skulle få gehör för preskriptionsinvändningen, och tiden för ansvarsgrundande fel och försummelser därmed begränsas, blir det i fråga om statens fel och försummelser nödvändigt för kändesidan att åberopa många skriftliga bevis och att höra många vittnen och sakkunniga för senare år, eftersom ansvarsgrunden är begränsad till perioden från den 31 januari 1995 fram till dags dato.

Kraven på bevisningens omfattning blir för kändesidan paradoxalt nog större om preskription antas.

Med tanke på preskriptionsfrågans betydelse för kändesidans planering inför en huvudförhandling, är det naturligtvis värdefullt om en mellandom i den frågan kan avkunnas i ganska god tid innan bevisuppgifter skall lämnas för vår räkning.

2. Hemställan om förelägganden gentemot staten

2.1 *Inledning*

På skäl som angetts ovan yrkar jag för kändesidan att tingsrätten skall förelägga Justitiekanslern att för statens räkning besvara de frågor nr 1 – (20) som kommer att ställas i det följande.

Som bakgrund till frågorna kan ytterligare påpekas.

För det första finns det, för den som sätter sig in i allt som åberopats från kändesidan, inte utrymme för någon annan slutsats än att det inte finns något enda bevis av värde för att läkarna tillsammans eller någon av dem ensam skulle vara mördare eller likstyckare; Thomas Allgén och Teet Härm måste antas var helt oskyldiga.

För det andra är det vid en bedömning av alla kumulerade fel genom alla år – med katastrofal grundläggning under förundersökningen 1984-1988 – inte heller möjligt att vid en skadeståndsrättslig ansvarsbedömning komma till annat resultat, än att staten ådragit sig skadeståndsansvar mot Thomas Allgén och Teet Härm.

Som redan framgått begränsas dock begäran om föreläggande för JK att ge konkreta besked till den första av de två rättsfrågorna. Frågan om förekomsten av fel och försummelser i myndighetsutövningen berörs inte här.

JK bör samtidigt betänka, att det är staten som har bevisbördan för att det skulle finnas övertygande bevisning mot Thomas Allgén och Teet Härm. Det kan – om Sverige skall vara en rättsstat – inte vara de själva som skall visa sin oskuld. Som redan framgått är det dock alldeles klarlagt, att det närmare besett saknats varje bevis för läkarnas skuld.

För övrigt bör JK – återigen om Sverige vill göra anspråk på att vara en rättstat – också vid sina svar vara medveten om att läkarna faktiskt blivit frikända från åtal för mord eller vållande till annans död. Detta förhållande bör knappast ses som så oväsentligt i bevishänseende som fallet blivit i det rättsliga förfarandet efter Stockholms tingsrätts dom i juli 1988 liksom i det svenska samhället i övrigt

2.2. Frågor till JK om erkännande eller förnekanden av sakförhållanden

Som framhållits i bl.a. stämningsansökan s. 15 fanns det vid tidpunkten för kammarrättens dom 1991 – och detsamma gäller även tingsrätts dom 1988 – inte någon kunskap om

- (1) när Catrine da Costa hade dött,
- (2) var hon hade dött,
- (3) av vilken orsak hon hade dött,
- (4) hur Thomas Allgén och Teet Härm skulle ha kommit över hennes döda kropp,
- (5) när styckningen skulle ha ägt rum,
- (6) var styckningen skulle ha ägt rum,
- (7) vilka motiv som de två läkarna, som inte var personliga vänner (och som i verkligheten inte råkades mellan år 1982 och den 10 december 1987, då båda satt häktade) skulle ha haft för att ha styckat Catrine da Costas döda kropp.

Har JK några invändningar mot dessa påståenden (1) – (7)? Skulle så vara fallet bör JK ange vad som enligt JK:s mening skall antas och vilken kunskap som åberopas till stöd på varje punkt.

2.3 Frågor till JK om medgivanden eller bestridanden av ohållbarheten av vittnesberättelser och sakkunnigutlåtanden

Alla vittnesmål och all s.k. sakkunnigbevisning, som på olika stadier av de rättsliga förfarandena 1984-1991 åberopades mot läkarna, har visats sakna allt värde för att läkarna skulle vara likstyckare (än mindre mördare). Detta borde inte ha undgått JK med ledning av stämningsansökan, 2003 års resningsansökan, skriften Anatomien av en häxprocess och alla de övriga 72 bilagor vilka bifogats stämningsansökan som källskrifter för studier.

Eftersom Thomas Allgén och Teet Härm verkligen måste anses vara helt oskyldiga, är det också helt naturligt att alla påstådda bevis varit felaktiga. En annan sak är att förhållandena i detta mål är alldeles exceptionella med tanke på de felbedömningar och den förföljelse som läkarna varit utsatta för.

Detta förhållande ger naturligtvis inte bevisningen något värde. Det illustrerar däremot, att rättsstaten på ett förfärande sätt bröt samman när polis och åklagare,

senare med hjälp av Socialstyrelsen, åstadkom så många felaktiga ”bevis” mot två oskyldiga människor.

Därtill kommer – lika förfärande – att läkarna aldrig fick överklaga tingsrättens ”friande” domskäl, vilka inte desto mindre utnyttjades av HSN och Socialstyrelsen för fullständig förstörelse av läkarnas liv genom domen i kammarrätten, samt att det svenska rättssystemet visat en pyramidal oförmåga att medverka till rättelse av de oerhörda justitiemord som här begåtts.

Jag hemställer att tingsrätten nu skall förelägga staten att svara på om staten som part vill tillmäta något eller några av följande förhållanden bevisvärde för att Thomas Allgén och/eller Teet Härm skulle ha styckat Catrine da Costas döda kropp. I den mån JK vill påstå något sådant *med tanke på utredningsläget i dag*, så bör också skälen anges. Endast då får kärandesidan helt tillfredsställande underlag för att lämna fullständiga bevisuppgifter inför en huvudförhandling.

(8) Dåvarande docenten Rajs obduktionsutlåtande 1984-11-23 innebar att styckningen av Catrine da Costas kropp utförts av personer med av Rajs specificerad läkarkompetens av särskilt slag. Utlåtandet bör bedömas mot bakgrunden av att Rajs, som var förman och handledare för Teet Härm, redan i brev till polisen 1984-11-04 bestämt sig för att Teet Härm, ev. i samarbete med sin dåvarande fästmo (!), hade styckat Catrine da Costas döda kropp. Rajs slutsatser underkändes senare av Socialstyrelsens rättsliga råd, professor Simonsen i Köpenhamn och professor Püschel i Hamburg. Anser JK att Rajs utlåtande har något bevisvärde för hans påståenden. På vilka skäl i så fall?

(9) I kommissarie Wincent Langes utlåtande 1987-12-27 påstods att styckningen av Catrine da Costas kropp skett med användning bl.a. av en kniv av sådant slag som finns på rättsläkarstationer. Detta var ett felaktigt påstående, vilket konstaterades av Statens kriminaltekniska laboratorium i utlåtande 1988-05-10. (Se härom stämmningsansökan s. 56). Vill JK påstå att Langes utlåtande var tillförlitligt? Vilka skäl åberopas i så fall?

(10) Socialstyrelsen hade i eget namn i tingsrätten åberopat Rättsliga rådets yttrande med avståndstagande från Rajs slutsatser. Efter tingsrättens dom 1988 gjorde Socialstyrelsen helt om, för att under alla år därefter åberopa Rajs obduktionsutlåtande som korrekt i strid med alla andra sakkuniga som yttrat sig. Medger JK att Socialstyrelsens omsvängning var vetenskapligt förkastlig? Om inte, vilka skäl åberopas i så fall?

(11) Christina Allgéns berättelse om att hennes och Thomas Allgéns dotter vid 17 månaders ålder skulle ha varit vittne till mord och likstyckning på rättsläkarstationen i Stockholm saknar allt värde, eftersom den konstruerats av

”mamman” och inte av ”barnet”. Detta framgår på många olika ställen i det material som åberopas i denna rättegång, vilket JK borde ha studerat och nu kan ytterligare studera. Vill JK påstå att ”mammans berättelse” har något bevisvärde för att läkarna skulle ha styckat Catrine da Costas lik? Vilka skäl åberopas i så fall?

(12) Åtalet mot Thomas Allgén för incest saknade allt verklighetsunderlag och gärningsbeskrivningen var fritt påhittad. Erkänns detta av JK? Om inte, bör det upplysas vilket underlag som legat till grund för gärningsbeskrivningen (se om denna stämningsansökan s. 64 y).

(13) Dr. Frank Lindblads & psykologen Margareta Erixons utlåtande 1986-01-26 om sannolikheten för att mammans berättelse om barnet återgett verkliga händelser var dessvärre alldeles felaktigt, något som klargjorts på flera olika sätt i detta skadeståndsmål. Detta blev tydligt under kammarrättsprocessen 1991 genom de då anlidade sakkunniga, utsagepsykologerna fil.lic. Birgit Hellbom & fil.dr. Astrid Holgersson. Vill JK påstå att Lindblad & Erixons utlåtande var rättvisande i sak samt grundat på vetenskap och beprövad erfarenhet? Vilka skäl åberopas i så fall?

(14) Fotohandlarparet Schröders varierande utpekanden vid vittneskonfrontationer, särskilt av först Teet Härm och senare av Thomas Allgén (men också med sällsamma nummerangivelser av Arne Schröder), saknade av många skäl allt värde. Vill JK påstå något annat och i så fall på vilka skäl?

(15) Den påstådda händelsen i fotoaffären fick efter 3½ resp. 7 år senare stöd av ”jägmästaren”, vilken berättelse stegvis förändrades genom ren självsuggestion och inbillning. (Se särskilt resningsansökan 2003-09-23, s. 49 ff.) Förnekar JK att vittnesmålet var värdelöst? Vilka skäl åberopas i så fall?

(16) Självsuggestion bestämde också det felaktiga utpekandet från ”damen med hunden”, som uppenbarade sig i januari 1988 och påstod att hon under pingsthelgen 1984 på Karolinska institutets område sett Thomas Allgén och Teet Härm, medförande ett barn i vagn, gå in i Anatomiska institutionens byggnad, där vittnet felaktigt trodda att obduktioner ägde rum. (Se särskilt resningsansökan 2003-09-23 s. 39 ff.) Förnekar JK att vittnesmålet var värdelöst? Vilka skäl åberopas i så fall?

(17) Enligt vittnesmål av polisen Marie Rådén, som hörde av sig i januari 1988, hade hon på våren 1984 sett Teet Härm i sällskap med Catrine da Costa i ett tunnelbanetåg i Stockholm. Som utvecklats i stämningsansökan s. 15 n – 16 n, kan vittnesmålet inte ges något bevisvärde alls vid en analys under medvetenhet om att ”helheten beror på delarna, men delarna beror också på helheten” (se

därom stämningsansökan s. 20 ö – 21 y). Erkänner JK att även ”polisvittnets” påstådda minnesbild saknat bevisvärde för att Teet Härm skulle ha haft sällskap med Catrine da Costa? Om inte, vilka skäl vill JK åberopa?

(18) I mars månad 1998 anmälde sig Marianne Seppälä, ”den prostituerade med dagboken”, med en historia om att Catrine da Costa skulle berättat för henne om sitt umgänge med två perversa och sadistiska läkare – av beskrivningarna otvivelaktigt Thomas Allgén och Teet Härm – vilka bundit Catrine och haft könsumgänge med henne båda två på en gång, samtidigt som läkarna också haft sådant umgänge med varandra, allt med den ena läkarens lilla dotter som åskådare. Tingsrättens tilltro till Marianne Seppäläs vittnesmål ledde till den beskrivning av läkarna som bestialiska odjur som omtalas i stämningsansökan s. 75 m – 76 m. (Berättelsen är numera återgiven som exempel på perversa mördare i antologier om grova brott på olika håll i världen, också med läkarna namngivna.) Det är dock alldeles klart att Marianne Seppälä begick mened. Omdömet är motiverat av många skäl, bl.a. p.g.a. kommissarie Bertil Salins utredning. (Jfr därom resningsansökan 2003-09-23 med bilaga 24, vilken ingår i pärmen bilaga 5 till stämningsansökan om skadestånd.) – Medger staten att Marianne Seppäläs berättelse i själva verket saknat allt värde som bevis mot läkarna? Om detta inte medges, vilka skäl åberopar JK i så fall för den inställningen?

2.4 Ett par ytterligare, särskilda frågor till JK

(19) JK har vägrat svara på frågan varför ämbetet i beslut 2005 lämnat en direkt osann uppgift om undersökningen av fingeravtryck på säckar med likdelar. Enligt JK:s uttalande i beslut 2005 kunde det inte uteslutas, att Thomas Allgén eller Teet Härm lämnat dessa fingeravtryck. Emellertid hade, enligt vad som klarlagts, JK:s föredragande gjort en tjänsteanteckning om att läkarna tvärtom kunnat uteslutas enligt polisens uppgifter!

Det förhållandet att läkarna kunde uteslutas från fingeravtrycken utgör ett motbevis mot påståenden om deras skuld. Eftersom det saknas bevis för denna skuld, råkade motbeviset visserligen vara överflödigt.

Oavsett detta förhållande är det naturligtvis dock oacceptabelt att Justitiekanslern genom sanninglösa upplysningar i ett beslut medverkar till förvanskning av bevisläget. Under den muntliga förberedelsen avvisade JK:s underombud frågan om JK-ämbetets beteende med att ”frågan faller helt utanför skadeständprocessen och det finns för närvarande ingen anledning att diskutera frågan vidare” (protokollet s. 27).

JK-ämbetets arroganta försvar för vad som varit förvanskning av bevis bör inte accepteras. Attityden att JK söker ”skydda sitt eget skinn” minskar dessutom den allmänna tilltron till JK:s objektivitet ytterligare utöver vad som följer av JK:s ohållbara ståndpunktstaganden i målet i allmänhet.

Anhållan om svarsföreläggande gentemot staten bör omfatta även frågan om fingeravtrycken på säckar.¹

(20) Till sist är det lämpligt att Justitiekanslern föreläggs svara på frågan om JK önskar till stöd för statens ställningstaganden i målet åberopa vad som än så länge är material utanför processen. Sålunda har JK alltsedan 2005 i olika sammanhang åberopat tv-journalisten Lars Borgnäs till stöd att läkarna inte skulle vara oskyldiga – ett synnerligen dåligt övertagande av Socialstyrelsens agerande i resningsmålet 2003-2004, dessutom med en felaktigt placerad bevisbörda – och senast har han gjort detsamma i chattande med tv-tittare under en av de dagar då den muntliga förberedelsen pågick i tingsrätten. Se om detta agerande min inlägga till tingsrätten 2007-12-13 (aktbilaga 73 och 44).

Visserligen har jag i olika sammanhang klargjort i processmaterialet att Lars Borgnäs spekulationer saknar värde, men JK är naturligtvis fri att ansluta sig till Borgnäs. JK måste dock bestämma sig. Antingen måste åberopanden med hänvisningar till Borgnäs ske i tingsrätten – då lämpligen på det preciserade sätt som JK till övermått efterlyst från kärandesidan – eller så måste JK upphöra med att vid sidan av rättegången sprida vilseledande information till den svenska allmänheten.

Anders Agell

¹ Även uteslutningen 2006 av Allgén och Härm från ”hårstrån på handduken” utgör ett överflödigt motbevis, låt vara att chefsåklagaren Helin i en tidningsintervju förklarar att enbart kännedom om detta förhållande skulle ha gjort det omöjligt att väcka åtal mot läkarna i januari 1988.